

Hồi 42

Nội Lực Cần Quân Hiệp Tiến Triển Bất Ngờ

Vi Cự Phu bị Đường Uyển Ngọc kể tội và hỏi dồn một hồi, lão cứng họng không biết trả lời ra sao, chỉ đứng thộn mặt ra như tượng gỗ.

Đây là lần đầu tiên trong đời, lão lâm vào một hoàn cảnh bị thảm nhất. Lão đau lòng và hoang mang vô cùng! Suốt một đời ngang dọc giang hồ lưng lầy tiếng tăm trong võ lâm, Vi Cự Phu đã cay cực, không sao nắm được tình yêu chân thật của một người đàn bà. Sau lão phải ra tay hạ sát người bạn kết nghĩa là Cần Nhật Túy để mưu mô chiếm lấy con người ngọc.

Vi muốn giữ vụ này được bí mật và để khỏi gây nên sóng gió gia đình, lão đã cấm ngặt Cần Quân Hiệp không cho rời khỏi nhà một bước. Nào ngờ diễn biến xảy ra đột ngột để câu chuyện bí mật của lão đã bí kín được hai chục năm trời nay bỗng nhiên bị vỡ lở, trách nào lão chẳng nổi lên những trận bão lòng.

Vi Cự Phu đứng ngậy người ra hỏi lâu rồi từ từ ngẩng đầu lên, nói bằng một giọng rất thê lương như kẻ tử tù bị đưa ra pháp trường. Lão ngập ngừng:

- Việc đã xảy ra thế này, ta chẳng còn biết nói sao cho được... Ta đã làm khổ nàng hai mươi năm... bây giờ nàng giết ta đi để báo thù...

Rồi lão nghẹn lời không nói tiếp được nữa... Lão vung tay một cái, thanh Kim Long Kiếm trong tay lão bay vọt đến trước mặt Đường Uyển Ngọc.

Lúc lão phóng kiếm đã vận chân lực vào tay. Thanh Kim Long Kiếm phập một tiếng, cắm chệnh chệch xuống đất, ngập tận chuôi ngay trước mắt Đường Uyển Ngọc.

Đường Uyển Ngọc liền cúi xuống, nắm lấy chuôi kiếm rút mạnh một cái. Bà rút thanh bảo kiếm lên rồi xoay mũi kiếm hướng về phía Vi Cự Phu hỏi:

- Có phải ngày trước ngươi giết Cần Nhật Túy đã dùng thanh kiếm này không?

Vi Cự Phu trong lòng chua xót gật đầu đáp:

- Phải rồi! Đúng là ta đã dùng thanh bảo kiếm này đâm y bị thương. Đó cũng là y đã bức bách ta phải dùng đến binh khí.

Đường Uyển Ngọc tím mặt lại thét lên lạnh lạnh:

- Ngươi dùng thanh kiếm này để giết chàng ư?

Vi Cự Phu tuy thấy Đường Uyển Ngọc nói trịch ý nghĩa của lời mình, nhưng lão cũng không giải thích hay tranh biện gì nữa, đáp ngay:

- Kể ra nói như nàng cũng đúng. Có điều lúc ta bỏ đi rồi thì y vẫn chưa chết. Khi Viễn sư đệ đến nơi dòm lại mới phát giác ra y đã chết rồi.

Nói tới đây, lão ngừng lại để thở rồi nói tiếp:

- Phải rồi! Phải rồi! Ta đã đâm chết y.

Đường Uyển Ngọc tiến gần lại hai bước, bà đưa tay kiếm ra, mũi kiếm chỉ còn cách trước ngực Vi Cự Phu không đầy nửa thước.

Vi Cự Phu sắc mặt lợt lạt. Người lão vẫn đứng nguyên không nhúc nhích.

Đường Uyển Ngọc nói dần từng tiếng:

- Vi Cự Phu! Ta không ngờ ngươi mặt người dạ thú đến thế được!

Bà nói được một câu rồi thở lên hồng hộc phải ngừng lại. Hồi lâu, bà mới nói tiếp:

- Cần Nhật Túy đã cùng ngươi kết nghĩa anh em, giải vây cho ngươi thoát vòng nguy hiểm. Lúc nào chàng đề cập đến ngươi cũng khen không ngớt miệng và ra chiều khâm phục ngươi lắm... không ngờ ngươi... ngươi...

Bà nói tới đây thì nước mắt dàn dụa. Lòng bà căm hận Vi Cự Phu thấu xương. Bản tâm bà không muốn sa lụy trước mặt kẻ thù. Nhưng bà chợt nghĩ tới những ngày cùng Cần Nhật Túy sum họp vui thú. Tuy ngày vui ngắn chẳng tày gang và thời gian vĩnh quyết đã qua mấy chục năm trời, bà vẫn không cầm lòng được để hai dòng lụy tuôn ra.

Đường Uyển Ngọc hít mạnh một hơi thở rồi nói tiếp:

- Quân tàn ác đề tiện này! Sao mi hạ độc thủ giết chàng cho đàn hồi quân bất lương!

Vi Cự Phu không nói nửa lời. Lão đứng thộn mặt ra nhìn Đường Uyển Ngọc. Nhưng trong mắt lão tuyệt không lộ vẻ gì sợ hãi, bẽ bàng. Trái lại lão vẫn giữ bộ mặt rất thản nhiên, tựa hồ như người không phạm vào một tội lỗi nào đáng kể.

Đường Uyển Ngọc dứt lời. Cây Kim Long Kiếm trong tay bà đưa lên một chút nhằm vào dưới cằm Vi Cự Phu rồi đâm mạnh một nhát.

Vi Cự Phu không còn hy vọng gì sống nữa, nhưng giữa lúc tính mạng lão tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc thì cặp mắt hai người chạm nhau. Đường Uyển Ngọc thấy thái độ Vi Cự Phu, không khỏi sững sờ nên đâm trệch ra ngoài. Bà dùng tay kiểm lại, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Quân khốn kiếp này! Đã đến lúc lâm tử mà ngươi cũng không thẹn mặt hổ lòng về những hành vi bạc ác bất nhân ư?

Vi Cự Phu cười khanh khách đáp:

- Uyển Ngọc nàng ơi! Một đời ta trời bể ngang tàng, có bao giờ ta làm việc gì mà còn để hổ thẹn hay hối hận về sau?

Đường Uyển Ngọc hắng giọng rồi nói:

- Người ta thường bảo rằng: con người sắp chết nói ra câu nào cũng là phải là hay. Thế mà mi mặt vẫn trơ trơ thì thiệt không phải người mà giống cầm thú biết đội mũ mặc áo.

- Uyển Ngọc! Bản tâm ta muốn đem sự tình ngày trước thuật rõ đầu đuôi cho nàng nghe một lượt, còn tin hay không là tùy ở nàng. Nhưng... Hối ôi! Bây giờ ta tưởng...

Da thịt trên mặt lão giật lên từng cơn rồi co rúm lại tỏ ra lão đã đau khổ đến cùng cực. Lão ngập ngừng nói tiếp:

- Bây giờ... ta biết rằng trong khoảng hai mươi năm trời... ta cùng nàng ở với nhau tuy bề ngoài có danh nghĩa là vợ chồng... mà thực tế thì nàng coi ta chẳng khác người đi đường... Ha ha! Những việc ngày trước ta bắt tất thuật lại làm chi nữa.

Đường Uyển Ngọc trầm giọng nói:

- Ngày ấy ta không thấy tung tích chàng đâu nữa, mi lấy ta làm vợ cũng là tránh cho ta được mọi điều xấu xa, ta rất cảm ơn.

Ngừng một lát bà nói tiếp:

- Trong hai mươi năm trời, ta vẫn đem lòng cảm kích mi. Hơn nữa trong khoảng thời gian đằng đẳng này, ngươi cũng không đụng chạm đến ta một lần nào, ta lại càng kính phục. Nhưng bây giờ ta mới biết rõ mi đã hạ sát chàng thì dù mi có mặt mũi đen trắng cũng bằng vô ích mà thôi!

Vi Cự Phu từ từ gạt đầu nói:

- Phải rồi! Thật là không được ích gì. Nàng ra tay mau đi! Ta quyết đứng yên chịu chết không chống trả nữa là xong.

Trong khóe mắt Đường Uyển Ngọc lộ ra những tia cừ hận mỗi lúc một trầm trọng hơn. Bà càng nghĩ tới những ngày hoan lạc cùng Cần Nhật Túy thì lại càng thống hận Vi Cự Phu. Mũi nhọn cây kiếm trong tay bà lại phóng về phía kẻ thù.

Vi Cự Phu tuy trải qua trăm trận mà bây giờ lão tự động đưa thanh Kim Long Kiếm cho Đường Uyển Ngọc đâm mình. Lão thấy mũi kiếm từ từ đưa gần tới cổ họng thì về mặt lão không khỏi trở nên hoảng hốt...

Triển Phi Ngọc đứng nấp sau tảng đá lớn, mắt nhìn rõ động tác của Đường Uyển Ngọc tuy rất chậm chạp nhưng tuyệt không có ý chùn tay. Nhát kiếm này phóng thêm chút nữa thì dĩ nhiên Vi Cự Phu khó lòng toàn mạng.

Nàng tự hỏi:

- Bây giờ mình mắt thấy Vi Cự Phu sắp chết ở dưới lưỡi kiếm của Đường Uyển Ngọc, có nên ngăn trở hay không?
- Nếu mình ra tay ngăn trở có được ích gì cho mình không?
- Hành động của mình liệu có thể là một vấn đề dẫn dụ cho Cần Quân Hiệp gần gũi mình không?

Triển Phi Ngọc đã được nuôi dưỡng thành tính cách ích kỷ. Nàng hành động bất luận một việc gì cũng không cần suy xét việc đó phải hay trái, thẳng hay cong mà chỉ tự hỏi việc mình làm có lợi ích gì cho mình hay không mà thôi.

Giữa lúc Triển Phi Ngọc còn đang ngần ngừ không quyết thì bất thành linh nghe phía sau có tiếng sột soạt, bất giác giật mình kinh hãi, vội ngoảnh đầu lại xem thì thấy Cần Quân Hiệp không biết đã đến sau lưng mình từ lúc nào.

Nàng lại thấy Cần Quân Hiệp chỉ chăm chăm ngó về phía trước, dường như chưa nhìn thấy nàng.

Triển Phi Ngọc đang sững sờ ngơ ngẩn thì Cần Quân Hiệp đã khoa chân tiến ra đến năm sáu bước và đi lướt qua bên mình nàng. Chàng chạy thẳng về phía Vi Cự Phu cùng Đường Uyển Ngọc.

Giữa lúc ấy mũi kiếm cầm trong tay Đường Uyển Ngọc chỉ còn cách cổ họng Vi Cự Phu không đầy hai tấc.

Thốt nhiên bà nghe thấy tiếng bước chân người đến gần, bất giác quay đầu nhìn lại thì thấy Cần Quân Hiệp chỉ còn cách mình chừng bảy tám thước.

Đường Uyển Ngọc vừa nhìn thấy Cần Quân Hiệp thì tâm thần chấn động vô cùng, buột miệng hỏi:

- Chàng đã đến đây ư? Có phải chàng muốn chính mình ra tay báo thù không?

Nguyên Cần Quân Hiệp giống như Cần Nhật Túy ngày trước. Chính vì thế mà lần đầu chàng len lỏi vào chốn giang hồ đã khiến cho mọi người tưởng lầm chàng là Cần Nhật Túy và cũng vì thế mà chàng hiểu rõ dần dần thân thế mình.

Đường Uyển Ngọc đang lúc chuẩn bị đâm chết cừu nhân, tâm thần bà cực kỳ kích động! Bà chợt trông thấy Cần Quân Hiệp cũng tưởng lầm là tình lang mình ngày trước.

Vi Cự Phu lúc này cũng đã nhìn thấy Cần Quân Hiệp. Lão buông một tiếng thở dài vì lão biết rằng Đường Uyển Ngọc đã nhận lầm. Đồng thời lão nghĩ đến Cần Nhật Túy được Đường Uyển Ngọc chân tâm yêu tha thiết thì không khỏi nổi lòng ghen tức.

Để phá tan giấc mộng của Đường Uyển Ngọc, lão nói ngay:

- Uyển Ngọc! Đó là Quân Hiệp, con trai nàng! Chẳng lẽ nàng cũng không nhận ra ư?

Đường Uyển Ngọc trong lúc tinh thần hoảng hốt, bà vừa nói vừa cầm cây Kim Long Kiếm chạy lại đưa cho Cần Quân Hiệp.

Vừa nghe tiếng Vi Cự Phu cảnh tỉnh, bà giật nảy mình lên, la hoảng:

- Hiệp nhi! Con đây ư? Con lui ra ngay để mà xem ta đâm chết kẻ thù đã sát hại phụ thân con.

Dường như bà sợ Cần Quân Hiệp chưa hiểu rõ những điều ngoắt ngoéo trong vụ này mà ra tay ngăn trở chằng, nên bà vừa mở miệng đã kéo chàng lùi ra.

Cần Quân Hiệp không hiểu trong tâm thần đang mãi nghĩ ngợi điều chi, dường như chàng chưa phát giác ra trước mặt mình có những ai, cứ sầm sầm chạy về phía trước.

Chớp mắt chàng đã đến trước mặt hai người và dường như vẫn không có ý dừng bước, còn chạy đi nữa.

Vi Cự Phu trong lòng rất đổi nghi ngờ, quát to lên một tiếng:

- Đứng lại!

Lão vừa nói vừa giơ năm ngón tay ra như móc câu chụp xuống vai Cần Quân Hiệp.

Đường Uyển Ngọc thấy vậy bỗng thét lên lạnh lạnh:

- Không được động tới y!

Bà vừa nói vừa vung thanh Kim Long Kiếm nhằm đâm thẳng vào nách Vi Cự Phu.

Vi Cự Phu khẽ né người đi một chút. Mũi kiếm trượt qua sau lưng lão, lão lạng người đi mà chiều thức lão chụp xuống vai Cần Quân Hiệp vẫn không biến đổi chút nào.

Vi Cự Phu nắm được vai Cần Quân Hiệp liền giữ chặt lấy.

Cần Quân Hiệp vừa đứng lại, đột nhiên chàng thét lên một tiếng quái gở như tiếng trâu rống và giật mạnh một cái.

Chàng vừa cử động thì trên đầu vai phát ra một luồng kinh lực hất ngược lại mãnh liệt phi thường, làm cho năm ngón tay của Vi Cự Phu không giữ vững được nữa, phải buông ra. Người lão cũng phải lùi lại phía sau một bước.

Vi Cự Phu chỉ biết Cần Quân Hiệp khi ở nhà, võ công hãy còn rất tầm thường, mà bây giờ nội lực chàng đã ghê gớm ngoài sức tưởng tượng của lão. Lão không khỏi giật mình kinh hãi, đứng trở mắt ra mà nhìn.

Vi Cự Phu còn đang kinh nghi chưa trấn tĩnh lại được thì Đường Uyển Ngọc đã phóng chiêu kiếm thứ hai tới.

Đường Uyển Ngọc cũng là tay bản lĩnh phi thường. Bà phóng kiếm nhanh như gió táp mưa sa. Lúc bà nhìn thấy Vi Cự Phu nắm giữ Cần Quân Hiệp lại tưởng là lão có ý sát hại con mình. Bây giờ bà thấy Cần Quân Hiệp thoát khỏi tay lão thì vừa phóng kiếm ra đâm vừa la hoảng:

- Hiệp nhi! Chạy mau đi! Chạy mau đi! Thằng giặc này đã hạ sát phụ thân ngươi, hấn còn cho là chưa đủ, toan giết cả ngươi nữa đó!

Cần Quân Hiệp thoát khỏi tay Vi Cự Phu rồi, chàng đứng thộn mặt ra một chút, rồi không hiểu nghĩ sao, chàng cũng không nói nửa lời, lại tiếp tục cầm đầu chạy tuốt. Thậm chí mẩu thân chàng la gọi thét lên mà dường như chàng vẫn không nghe tiếng.

Vi Cự Phu vừa đứng vững lại thì nhát kiếm thứ hai của Đường Uyển Ngọc đã phóng tới nơi.

Không hiểu sao thái độ Vi Cự Phu lúc này lại khác hẳn với lúc trước. Trước lão đã định đứng yên để cho Đường Uyển Ngọc đâm chết, nhưng bây giờ lão lại né tránh. Lão ứng biến thân pháp một cách kỳ tuyệt và mau lẹ phi thường!

Vi Cự Phu thấy nhát kiếm phóng tới nơi, lão lộn người đi nằm rạp xuống đất. Đồng thời lão ấn tay xuống mặt đất để lấy đà nhảy vọt lên nhanh như tên bắn khỏi mặt đất chỉ

chùng một thước, rồi bằng mình vút đi như mũi tên ra xa tới năm, sáu trượng. Lão lại cong lưng nhảy vọt lên không, vừa nhảy vừa la:

- Uyển Ngọc hãy dừng tay! Uyển Ngọc hãy dừng tay! Đường như Hiệp nhi đang gặp việc gì nguy cấp ra ngoài ý nghĩ của chúng ta.

Số là Vi Cự Phu ngó thấy Cần Quân Hiệp cứ cắm đầu chạy, lão cho là chàng đang gặp cường địch đuổi theo hay gặp chuyện gì bất trắc chứ không phải lão định gia hai Cần Quân Hiệp mà cũng không phải lão biến thành kẻ hèn nhát muốn tìm cách để chuồn đi cho thoát chết.

Đường Uyển Ngọc lại không biết thế. Bà tưởng lão có ý sát hại con mình, nên bà vừa phỉ nhổ, vừa thóa mạ thét lên lạnh lạnh:

- Cự Phu! Mi chỉ là hạng cầm thú chó không bằng loài súc sinh. Mi muốn giết y mà không dám nói ra, lại bảo y gặp việc nguy cấp. Thật là quân đê tiện.

Vi Cự Phu rú lên:

- Uyển Ngọc! Nàng...

Lão chưa nói dứt lời thì thanh Kim Long Kiếm ở trong tay Đường Uyển Ngọc đã vung lên đâm tới theo thế liên hoàn.

Vi Cự Phu phải luôn né tránh, không còn mở miệng để giải thích thêm.

Chớp mắt Đường Uyển Ngọc đã phóng ra liền bảy chiêu kiếm mà chiêu thức toàn do Vi Cự Phu sáng chế ra, gọi là Kim Long Kiếm Pháp. Vì vậy mà bao nhiêu đường biến hóa kỳ diệu, lão đều đã thuộc lòng. Đường Uyển Ngọc sắp ra chiêu thức thế nào, biến ảo ra sao, lão biết trước cả.

Đường Uyển Ngọc vung tít thanh Kim Long Kiếm đâm chém theo thế liên hoàn cực kỳ thần tốc, chiêu nọ chưa qua chiêu khác đã âm âm chém tới.

Kiếm thế phi thường hung hiểm, trông chỉ khe chùng sợi tóc là Vi Cự Phu có thể mất mạng như chơi. Vậy mà lão vẫn né tránh một cách rất ung dung.

Đường Uyển Ngọc phóng luôn một lúc bảy nhát gọi là Liên Hoàn Thất Kiếm mà vẫn không hạ được đối phương. Bà biết không có cách nào chém chết lão được.

Đột nhiên bà thu kiếm về, lớn tiếng quát hỏi:

- Mi vừa nói nguyện ý chịu chết dưới lưỡi kiếm của ta, nhất định không né tránh và trả đòn. Thế mà mi lại nuốt lời được ngay. Bây giờ mi nói sao đây?

Vi Cự Phu đứng vững lại rồi đáp:

- Uyển Ngọc! Dù sao mặc lòng, ta vẫn coi Hiệp nhi như chính con ruột ta. Chẳng lẽ ta đứng yên để nàng đâm chết không trì hoãn lại để hộ vệ cho y sao? Ta nghĩ rằng mình chịu chết là chuyện tầm thường, nhưng trước mắt ta thấy Hiệp nhi lâm nguy mà không giải cứu thì còn ra thế nào? Chẳng lẽ nàng không thấy vẻ mặt y hoảng hốt cầm đầu chạy hay sao?

Đường Uyển Ngọc cười khẩy đáp:

- Mi nói dễ nghe đấy! Y có điều chi không ổn, ta đây tự biết liệu lý cho y, ai cần mi phải nhọc lòng.

Đường Uyển Ngọc quả đang nóng ruột về con. Tuy miệng bà nói vậy nhưng trong dạ rất bồn khoăn lo lắng. Bà vừa nói vừa ngoảnh đầu nhìn về phía Cần Quân Hiệp chạy đi.

Lúc này Cần Quân Hiệp đã chạy xa đến hơn ba trượng. Đường Uyển Ngọc chỉ trông thấy bóng người chàng vun vút như nước chảy mây trôi. Phía sau chàng cũng có một bóng người chạy theo, dường như đuổi đã gần kịp, và đang lao đi rất mau tựa hồ như muốn nhảy xổ tới bắt Cần Quân Hiệp.

Đường Uyển Ngọc cả kinh thất sắc quát hỏi:

- Ai?

Tiếng quát của bà không ngăn trở được bóng người đang ra sức rượt chàng.

Đường Uyển Ngọc vô cùng kinh hãi! Trong lúc cấp bách, bà không kịp suy nghĩ gì nữa, vung tay một cái, thanh Kim Long Kiếm vọt ra một đường chói lọi trông như cầu vồng bay vút ra nhanh như chớp.

Bóng người chạy theo Cần Quân Hiệp ngừng lại một cái rồi đột nhiên vung tay áo ra. Một luồng kinh phong lướt tới cuốn ngay lấy chuôi kiếm giữ lại.

Lúc bóng người kia dừng lại, Đường Uyển Ngọc nhìn rõ mặt thì ra là một thiếu nữ rất xinh đẹp.

Tay áo nàng cuốn được thanh Kim Long Kiếm rồi lại tiếp tục nhảy vọt về phía trước.

Cánh tay nàng lại rung động một cái, thanh Kim Long Kiếm đã bay vọt ra, đâm mạnh vào gốc cây lớn đánh sột một tiếng.

Thiếu nữ nhảy vọt tới gần Cần Quân Hiệp, nàng giơ tay ra chụp xuống trúng vai chàng rồi nắm chặt lấy.

Thiếu nữ này nào phải ai xa lạ, nàng chính là Triển Phi Ngọc.

Từ nãy tới giờ, Triển Phi Ngọc vẫn nấp gần đó để xem cuộc biến diễn xảy ra giữa Vi Cự Phu và Đường Uyển Ngọc.

Khi nàng vừa nhìn thấy Cần Quân Hiệp xuất hiện, chẳng những Vi Cự Phu phát giác ra vẻ mặt chàng có điều khác lạ mà cả Triển Phi Ngọc cũng nhận thấy chàng ra chiều hốt hoảng.

Ban đầu, nàng cho là Cần Quân Hiệp cố ý làm ra như vậy hoặc vì chàng vừa gặp kẻ thù sát hại phụ thân mình đang cùng mẫu thân động thủ, chàng bị kích động bất ngờ nên mặt mũi biến sắc.

Nhưng sau một lúc, nàng nhận thấy Cần Quân Hiệp không chú ý gì đến diễn biến xảy ra trước mắt, tựa hồ như chàng không trông thấy và không nghe thấy gì. Nàng liền nhảy vọt ra để rượt chàng.

Đường Uyển Ngọc chưa từng gặp mặt Triển Phi Ngọc bao giờ, dĩ nhiên bà không hiểu nàng là hạng người nào. Bà vừa trông thấy con mình bị nàng rượt theo và nắm vai giữ lại thì trong lòng nóng nảy vô cùng. Bà lo cho chàng bị kẻ thù đột kích, nên không để ý gì đến Vi Cự Phu nữa, hấp tấp rượt theo Cần Quân Hiệp để hộ vệ cho chàng.

Đường Uyển Ngọc chưa nhảy tới nơi đã chấp hai tay lại, phóng ra một chiêu Tố Thủ Phất Vân.

Chiêu thức này huy động chưởng lực của hai bàn tay phóng ra một lượt đánh về phía trước.

Triển Phi Ngọc tay phải đang nắm giữ lấy vai Cần Quân Hiệp bỗng phát giác ra có một luồng chưởng lực mãnh liệt đang xô về phía mình. Nàng nhanh mắt nhìn thấy Đường Uyển Ngọc.

Lòng nàng đối với Cần Quân Hiệp cực kỳ tha thiết, dĩ nhiên nàng không hạ độc thủ đánh trả mẫu thân chàng. Nàng giơ tay áo bên trái lên phất nhẹ về phía sau một cái, một luồng kinh lực nhu hòa đẩy ra. Vậy mà cũng đủ làm cho chưởng lực của Đường Uyển Ngọc tiêu tan ngay.

Đường Uyển Ngọc thấy chưởng lực của mình tự nhiên mất tiêu không còn tăm tích đâu nữa, thì bà không khỏi giật mình kinh hãi. Bây giờ bà mới biết võ công của thiếu nữ này còn hơn mình nhiều.

Đường Uyển Ngọc ngăn người ra một chút rồi lên tiếng gọi to:

- Cô nương! Cô nương là ai? Cô nắm giữ y làm chi vậy?

Bản ý của Triển Phi Ngọc nắm giữ Cần Quân Hiệp là cốt không để cho chàng tiếp tục chạy về phía trước. Nàng vừa nghe tiếng Đường Uyển Ngọc hỏi, toan cất tiếng trả lời thì đột nhiên phát giác trên vai Cần Quân Hiệp phát ra một luồng đại lực như hất nẩy tay nàng lên. Luồng kinh lực mãnh liệt đến nỗi nàng không tự chủ được phải buông tay ra và người nàng cũng bị rung chuyển phải lùi ra xa một bước.

Triển Phi Ngọc vừa kinh hãi vừa lấy làm kỳ dị. Nàng lại xoay tay mặt đi một cái, nhảy lại nắm lấy vai Cần Quân Hiệp. Lần này nàng dùng sức mạnh hơn trước nữa.

Cần Quân Hiệp vừa khoa chân bước đi được nửa bước lại bị Triển Phi Ngọc nắm giữ.

Đường Uyển Ngọc nhân lúc thời gian chớp nhoáng này nhảy vọt tới, lớn tiếng hỏi:

- Cô nương là ai?

Triển Phi Ngọc tươi cười đáp:

- Xin bá mẫu khoan tâm. Diệt nữ là bạn thân với lệnh lang đây.

Đường Uyển Ngọc sững sốt tự hỏi:

- Trước nay mình chưa biết thiếu nữ này bao giờ, mà sao nàng quen biết mình và kêu bằng bá mẫu?

Đường Uyển Ngọc còn đang ngần ngừ chưa biết hỏi thế nào, bỗng nghe Triển Phi Ngọc la lên một tiếng kinh hoảng. Bàn tay nàng đang nắm vai Cần Quân Hiệp lại bị luồng nội lực của chàng hất ra thật mạnh. Nàng không thể nào nắm giữ được nữa, đành phải buông tay ra và toàn thân bị rung động, khiến nàng phải lùi lại một bước.

- o O o -